

Arrest

nr. 265 985 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 december 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 mei 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2021, waar verzoekster werd gehoord op 9 juli 2021.

1.3. Op 6 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit.

In Suriname groeide u op bij uw moeder en grootmoeder. Uw vader kent u niet, maar die is volgens uw moeder reeds overleden. U studeerde mijnbouw en ging na uw studies aan het werk in een callcenter als telefoniste. In 2016 kwam uw nonkel B.(...) K.(...) die in Frankrijk woont op bezoek in Suriname. Hij vroeg u naar uw toekomstplannen. U gaf aan graag te willen verder studeren, maar daar geen financiële middelen voor te hebben, waarop hij voorstelde dat u naar Europa zou komen om te studeren. U zei zijn voorstel te overwegen.

Eind 2016, begin 2017, na het volgen van een cursus werd u op straat aangesproken door een man die voorbijreed in zijn auto. Hij vroeg naar uw telefoonnummer en de dag nadien hadden jullie al een date. Tijdens deze date noemde de man zich R.(...) M.(...). Hij toonde voornamelijk interesse in u, waardoor u weinig de kans kreeg om vragen te stellen. Tijdens het gesprek vroeg R.(...) M.(...) of u in het bezit was van een rijbewijs. Wanneer u bevestigend antwoordde, stelde hij u voor om één van zijn twee auto's te gebruiken. U zag dit wel zitten want zo moest u niet langer met de bus naar het werk. De dag nadien ging u zijn auto ophalen bij een verhuurbedrijf. Kort nadat u de auto in uw bezit had kreeg u de vraag van R.(...) M.(...) of u iets wou doen voor hem. U ging akkoord want u mocht zijn auto gebruiken, dus u vond het normaal om toe te zeggen. Hij vroeg uw gegevens zodat u geld kon ophalen bij HJ D.(...) V.(...) en dit geld naar de luchtvaartmaatschappij W.(...) T.(...) brengen. Hoewel u aandrong om R.(...) M.(...) nogmaals te zien om hem beter te leren kennen hield hij constant de boot af omdat hij het te druk had. Ondertussen bleef hij u geregeld vragen om taken voor hem uit te voeren. Dit ging vaak over het vervoeren van pakketten of mensen. Na een maand ongeveer werd u aangesproken door een man die u vroeg naar de auto en u waarschuwde dat de eigenaar van die auto zich niet bezighield met goede zaken. U wuifde de opmerking initieel weg omdat u dacht dat die man jaloers was en u voor hem probeerde te winnen. U besprak het incident met een vriendin waarop zij u ook waarschuwde aangezien zij vernomen had dat R.(...) M.(...) een vrouw en kind heeft en zich inderdaad bezighoudt met verdachte zaken. U begon te twifelen en opende een enveloppe die u moest bezorgen van R.(...) M.(...). U dacht drugs te bespeuren. Toch leverde u netjes de enveloppe op de gevraagde locatie. U belde R.(...) M.(...) met de uitleg dat u liever wilde stoppen aangezien hij niet bereid was af te spreken met u en u enkel goed was om zijn boodschappen te doen. U vroeg of hij de auto kwam halen waarop hij u waarschuwde dat u niet zomaar kon stoppen wanneer u dat zelf wou. Uiteindelijk liet u de auto achter op de parking van uw werk en liet dit weten aan R.(...) M.(...). Dit was rond de paasperiode van 2017. R.(...) M.(...) bleef u echter geregeld bellen met de boodschap waarom u niet langer de auto wou en herinnerde u er verschillende keren aan dat u niet zomaar kon stoppen. In december 2017 veranderde u uiteindelijk van telefoonnummer zodat hij u met rust zou laten. Hierna vernam u niets meer van hem.

Uw oma bleef u vragen naar uw plannen om in Europa te studeren, waarop u dit het ideale moment zag om Suriname te verlaten. U vertrok op 1 juni 2018 richting Schiphol waar uw nonkel B.(...) u kwam ophalen. Na een weekendje in België reisden jullie verder naar Roubaix. Na uw aankomst in Frankrijk ging u informeren om er te studeren, maar alles was in het Frans en u verstond niet goed wat er gaande was. U begreep enkel dat u er niet kon studeren met een toeristenvisum. Hoewel uw visum 2 maanden geldig was, verbleef u 8 maanden in Frankrijk waar u voornamelijk binnen bleef en voor de kinderen van uw nonkel zorgde. Er ontstonden wat spanningen omdat u niet kon bijdragen in de kosten en u ook geen zakgeld kreeg. U besloot te vertrekken en ging in februari 2019 naar Rotterdam waar u bij een vriendin verbleef. Uw vriendin raadde u aan een partner te zoeken, maar dat was niet gemakkelijk aangezien u nauwelijks buitenkwam uit schrik om tegengehouden te worden door de politie. U kon ook niet terugkeren naar Suriname omdat u het geld niet had voor een ticket. Op een gegeven moment kon u ook niet langer bij uw vriendin in Rotterdam verblijven. Het was rond december dat u via een kennis van de familie terecht kwam in België bij H.(...) C.(...), maar ook daar kon u maar tijdelijk verblijven omdat u niet kon instaan voor uw eigen kosten. U zag geen uitweg meer en vond geen plaats meer om te verblijven. Via een kennis in Nederland, genaamd L.(...) hoorde u dat u een verblijfplaats krijgt nadat u een verzoek om internationale bescherming indient.

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2021.

U vreest bij terugkeer naar Suriname dat u opnieuw zal lastig gevallen worden of ontvoerd worden door R.(...) M.(...) aangezien u geen relatie meer wilde met hem.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw paspoort en een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst

worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij terugkeer naar Suriname dat u opnieuw zal lastig gevallen worden of ontvoerd worden door R.(...) M.(...) aangezien u geen relatie meer wilde met hem (CGVS, p. 15).

U ben er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u reeds op 01.06.2018 in België aankwam (CGVS, p. 8), u pas op 04.05.2021, i.e. bijna drie jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 11). Nochtans was u ervan op de hoogte dat u na het verlopen van uw visum op 4 augustus 2018 illegaal in België verbleef (CGVS, p. 10) en ondernam u geen stappen om uw vrees kenbaar te maken noch om uw verblijf in Europa in orde te brengen. Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om internationale bescherming te vragen, met name dat u het niet wist waar u hulp kon vinden waarna u uiteindelijk geen uitweg meer zag en een plaats nodig had om te wonen (CGVS, p. 10-11, 14), volstaat echter geenszins. Immers u verklaart tegelijkertijd ook dat u naast het zoeken van een partner, geen plan had hoe u uw verblijf kon legaliseren (CGVS, p. 10). Zo liet u na bij instanties langs te gaan om uzelf te informeren (CGVS, p. 11). Dat u pas na een rondvraag waar u zou kunnen verblijven in contact kwam met een zeker Lorenzo in Nederland, die zei dat u in Brussel een aanvraag kunt indienen en u zo ook een plaats zou krijgen waar u kunt verblijven (CGVS, p. 12-13), wist dat er de mogelijkheid is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is een verklaring die niet kan overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, alles in het werk stelt om zo snel mogelijk een beroep te (kunnen) doen op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw (extreem) laattijdig verzoek niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde relatie en problemen met R.(...) M.(...). U legde immers ook in dit verband weinig overtuigende en aannemelijke verklaringen af.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u gedurende het begin van het persoonlijk onderhoud initieel aanhaalt Suriname te hebben verlaten om verder te studeren in Europa (CGVS, p. 8). Ook wanneer u de vraag wordt gesteld waarom u niet terugkeerde naar Suriname nadat u illegaal in het land verbleef en u geen onderdak meer vond, verklaart u dat u geen geld had om een ticket te kopen, en maakt u geen gewag over de problemen met R.(...) M.(...) (CGVS, p. 11). Het is pas na de pauze bij het vluchtrelaas dat u plots aanhaalt dat het idee van verder studeren in Europa wel goed uitkwam, aangezien u lastig gevallen werd door iemand (CGVS, p. 14). Dat u slechts uw problemen met Redie vermeldt wanneer er expliciet naar uw vluchtverhaal gevraagd wordt is niet ernstig en zet uw geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven op de helling.

Daarnaast is het vreemd dat u over zo weinig informatie beschikt over de persoon waarmee u volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een relatie mee had (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U refereert op dat moment ook naar hem als uw vriend (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook wanneer er naar uw vrees wordt geïnformeerd verklaart u dat u vreest dat hij opnieuw lastig zal doen omdat u geen relatie meer wilt (CGVS, p. 15). Niet veel later past u uw verklaring aan en haalt u aan dat jullie eigenlijk geen relatie hadden (CGVS, p. 19-20). Het bijstellen van uw verklaringen waarbij u aanhaalt dat u toch geen relatie had met hem, neemt echter niet de merkwaardigheid weg dat u nauwelijks iets kan vertellen over R.(...) M.(...). Zo kunt u slechts bij benadering vertellen in welke periode u R.(...) M.(...) leerde kennen. U weet het jaartal niet meer, maar u was volgens uw verklaringen 23 of 24 jaar (CGVS, p. 15).

Daarnaast heeft u geen idee wat zijn echte naam zou kunnen zijn (CGVS, p. 15), noch zijn leeftijd (CGVS, p. 18) of zijn adres (CGVS, p. 18). Verder is het bevreemdend dat u een auto aanvaardt van een man die u pas de dag daarvoor heeft leren kennen en weigert informatie over zichzelf te geven, omdat het u goed uitkwam zodat u niet langer met de bus naar het werk moest (CGVS, p. 17). Dat hij enkele dagen later u plots aanspreekt om geld, pakketjes en mensen op te halen en u er niet bij stilstaat dat dit wel eens verdacht zou kunnen zijn, is nog frappanter (CGVS, p. 17). Hoewel u van een u vreemde man de bruikleen van zijn auto en verdacht ogende opdrachten aanvaardt komt het blijkbaar niet in u op om u te informeren over hem. Slechts wanneer iemand u vertelt met wat en wie u zich inlaadt informeert u zich over R.(...) M.(...) bij een vriendin (CGVS, p. 18,20). Dat u, een volwassen hoogopgeleide vrouw dergelijke ondoordacht gedrag zou vertonen is allerminst plausibel.

Evenzeer moet er nog worden benadrukt dat u verklaart rond de paasvakantie 2017 besloot om te stoppen met het uitvoeren van taken en de auto achterliet op de parking van uw werk (CGVS, p. 21). Hij belde u om te zeggen dat u de auto niet zomaar kon achterlaten en alles stopzetten (CGVS, p. 21). Hij vroeg u ook waarom u niet meer met hem wou praten (CGVS, p. 21). Volgens u dreigde hij dat u niet zomaar kon stoppen als u dat wou en hij u wel zou zien op straat (CGVS, p. 22). In december 2017 veranderde u uw nummer en stopten ook de telefoontjes (CGVS, p. 21-22). U verbleef nog probleemloos in Suriname tot juni 2018 (CGVS, p. 8). Hoewel u bij de DVZ aanhaalde dat R.(...) M.(...) verschillende keren langskwam om te kijken of u thuis was (Vragenlijst CGVS, vraag 5), blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw moeder bij toeval eens dezelfde auto zag voorbij rijden (CGVS, p. 15, 23), maar u niet weet of het weldegelijk hem was (CGVS, p. 23). Zoals u zelf aanhaalt rijden er veel van die auto's rond (CGVS, p. 15). Het is dan ook weinig overtuigend dat indien R.(...) M.(...), die u beschrijft als lid van een organisatie die drugs smokkelt (Vragenlijst CGVS, vraag 5), weldegelijk de intentie had om u te vermoorden of ontvoeren, hij geen daadwerkelijke pogingen hiertoe ondernam. Nochtans had R.(...) M.(...) al uw gegevens (CGVS, p. 17), wist hij in welke buurt u woonde (CGVS, p. 15-16) en wist hij waar u werkte (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met deze opmerking haalt u plots aan dat hij u ook belde en zei dat hij naar uw werk zou komen om u op te wachten, maar dat het moeilijk zou zijn om u op te wachten omdat u in verschillende shiften werkte (CGVS, p. 23). Deze toevoeging noch uw uitleg kunnen overtuigen. De vaststelling dat R.(...) M.(...) u lange tijd met rust liet ondanks uw bewering dat hij u wilt schaden doet sterk afbreuk aan het geloof in de door u voorgestelde vrees (CGVS, p. 23). Tevens is het niet geloofwaardig dat u indien u effectief R.(...) M.(...) vreesde nog ruim een jaar in het land verblijft zonder enige maatregel te nemen. U meed de plekken waar u wist dat hij zou zijn, maar verder nam u geen stappen om uzelf tegen hem te beschermen en bleef u op dezelfde plaats wonen en werken (CGVS, p.4,5,22-23).

Bovenstaande vaststellingen halen de ernst van uw vrees door R.(...) M.(...) te worden vermoord of ontvoerd finaal onderuit en doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees om opnieuw problemen te krijgen met R.(...) M.(...).

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Wanneer er u gevraagd wordt of u bij terugkeer naar Suriname naar de politie zou kunnen stappen antwoordt u dat u geen bewijzen heeft (CGVS, p. 23). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig. Dit gebeurt zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd. De politie beschikt bovendien over de mogelijkheid om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen

ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen motief aangereikt dat u in aanmerking doet komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekster betwist de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen stukken aan het verzoekschrift.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met kopieën van internetartikels van Waterkant.Net, Suriname U-News en FamilieNieuws.com over vrouwen die slachtoffer werden van huiselijk geweld.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) verzoeksters houding, waarbij zij bijna drie jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, is niet in

overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming en haar rechtvaardigingsgronden die zij hiertoe inroept kunnen niet overtuigen; (ii) verzoekster maakte pas op het ogenblik dat haar expliciet naar haar vluchtrelaas werd gevraagd, melding van de voorgehouden problemen met R. en voorheen verwees zij enkel naar het feit dat zij in Europa wilde verder studeren; (iii) verzoekster beschikt bovendien over bijzonder weinig informatie over de persoon waarmee zij volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken een relatie mee had; (iv) verzoekster legt inconsistente verklaringen af over het feit of zij al dan niet in een relatie was met R.; (v) het is frappant dat verzoekster van een man die zij pas een dag kent en die weigert informatie te geven over zichzelf, een auto aanvaardt omdat het haar goed uitkwam zodat zij niet langer met de bus naar het werk moest; (vi) het is nog frappanter dat verzoekster er niet bij stil staat dat het verdacht is dat R. haar enkele dagen later aanspreekt om geld, pakketjes en mensen op te halen en het blijkbaar niet in haar opkomt om zich over hem te informeren totdat iemand haar hierop wijst; (vii) de vaststelling dat verzoekster, ondanks het feit dat zij rond de paasvakantie in 2017 besloot te stoppen met het uitvoeren van taken en de auto achterliet op de parking van haar werk, nog probleemloos in Suriname verbleef tot juni 2018 zonder enige maatregel te nemen, behoudens het mijden van bepaalde plekken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees; (viii) verzoekster heeft hoe dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele terugkeer van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor haar sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming; uit de beschikbare informatie blijkt dat de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig neemt, zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd en de politie over de mogelijkheid beschikt om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken zodat verzoeksters antwoord dat zij geen bewijzen heeft, niet kan volstaan; (ix) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken wel degelijk vervult en in dit verband moet worden aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk, doch niet absoluut dient te zijn en uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen en (x) de documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden uitvoerig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Suriname R. M. te vrezen aangezien zij geen relatie meer met hem wilde en aangezien ze nu weet welke werkzaamheden hij uitvoert.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en

tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.3. Waar verzoekster in het verzoekschrift beargumenteert dat zij geen weet had van instanties om internationale bescherming aan te vragen en zij, op het ogenblik dat zij dit via een vriend had vernomen, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, moet worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster gedurende bijna drie jaar geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren en zelfs niet geïnformeerd heeft naar mogelijkheden in dit verband, de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname ondermijnt. Het staat haaks op de door verzoekster voorgehouden vrees voor terugkeer naar Suriname dat zij nagelaten heeft zich te informeren aangaande de wijze waarop zij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven – en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatrieerd te worden naar Suriname – in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen. De argumentatie dat zij geen weet had van het bestaan van instanties om internationale bescherming aan te vragen, vermag hieraan geen afbreuk te doen nu verzoekster in het geheel naliert om zich te informeren bij instanties. Dat verzoekster dermate lang wacht alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij pas na bijna drie jaar na haar aankomst in België een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.4.4. Aangaande de vaststelling dat zij weinig informatie heeft over R. M., zij inconsistente verklaringen aflegde over het feit of zij al dan niet een relatie had met de man en met betrekking tot de vaststelling dat haar ondoordacht gedrag, waarbij zij een auto aanvaardt van iemand die zij slechts één dag kent en vervolgens ingaat op zijn vraag om geld, pakketjes en mensen te vervoeren met die auto, allerminst plausibel en aannemelijk is, merkt verzoekster in het verzoekschrift het volgende op. Zij stelt dat zij R. M. slechts eenmaal heeft “gedate^d”, dat ze ervan uitging dat zij een relatie kregen maar dat zij verder enkel telefonisch contact onderhielden en dat zij inderdaad naïef was, doch “*geen slechte gedachtes [hier]over had totdat een vriendin haar waarschuwde*”. De Raad stelt vast dat verzoekster met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Hiermee brengt zij evenwel geen valabel argument aan om de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, te verklaren of te weerleggen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in de motieven dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

2.3.4.5. Met betrekking tot de overweging dat verzoekster probleemloos in Suriname kon blijven tot juni 2018, ondanks het feit dat zij van rond de paasvakantie in 2017 zou hebben besloten te stoppen met het uitvoeren van de taken die R. M. haar opdroeg en zij de auto toen achterliet op een parking, herhaalt verzoekster dat zij de plekken meed waar ze wist dat hij zou zijn en dat zij in shiften werkte zodat R. M. moeilijker kon achterhalen wanneer zij werkte. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster met dit verweer geen enkel argument bijbrengt dat kan verklaren waarom R. M. geen daadwerkelijke poging ondernam om haar te vermoorden of te ontvoeren, zo dit daadwerkelijk zijn intentie zou zijn geweest. Dat R. M. haar gedurende al die tijd met rust liet ondanks haar bewering dat hij haar wilde schaden en ondanks het feit dat hij over al haar gegevens beschikte, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Te meer nu verzoekster, behoudens plekken te vermijden waar hij zou zijn, geen maatregelen nam om zich te beschermen.

2.3.4.6. Gelet op voorgaande vaststellingen en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees door R. M. te worden vermoord of ontvoerd.

2.3.4.7. Ten overvloede merkt de commissaris-generaal nog op als volgt: “*Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot*

bescherming uitgeput heeft. Wanneer er u gevraagd wordt of u bij terugkeer naar Suriname naar de politie zou kunnen stappen antwoordt u dat u geen bewijzen heeft (CGVS, p. 23). Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig. Dit gebeurt zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd. De politie beschikt bovendien over de mogelijkheid om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld."

Met verzoeksters verwijzing naar een rapport "Corruptierisico-analyse voor Suriname" van februari 2017, naar een internetartikel "Schrikbarend aantal politieambtenaren in Suriname over de schreef" van 18 oktober 2018 en een rapport "inzake mensenrechten in Suriname 2019" en het betoog dat Suriname nog steeds lijdt onder buitensporige corruptie, slaagt zij er niet in voormelde analyse in een ander daglicht te plaatsen. Er dient immers te worden vastgesteld dat de informatie die verzoekster aanbrengt, voor zover zij niet verouderd is, in dezelfde lijn ligt als voormelde analyse.

De internetartikels waarnaar verzoekster verwijst in haar aanvullende nota zijn evenmin van die aard om voormelde analyse in een ander daglicht te kunnen stellen. Hoewel uit de artikelen blijkt dat huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem is in Suriname, kan hieruit geenszins naar voor komen dat de vrouwen in kwestie geen beroep zouden hebben kunnen doen op de nationale en/of lokale autoriteiten in Suriname. Meer nog, in het artikel van Waterkant.Net van 17 juni wordt zelfs expliciet aangehaald dat de vrouw in kwestie een aangifte kon doen bij de politie. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekster nooit verklaard heeft in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld of van geweld vanwege R.M.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, zodat de Raad om

dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET